

## 80 години от рождението на Пеньо Пенев

На 7 май се навършиха 80 години от рождението на Поета с ватенката.

Във връзка с юбилея излезе уникален четириезичен сборник „Жребий“ с 23 стихотворения на поета (на английски, руски, турски и български). Книгата е издание на община Димитровград и Дом-музей „Пеньо Пенев“. В село Добромирка – родното място на поета – бе открит паметник на поета, възстановка на предишния, който е изчезнал.

Пеньо Пенев е роден на 7 май 1930 година в балканското селце Добромирка, Севлиево. Бъдещият поет има тежко детство и то е една от причините за тежката му меланхолия и неколкократните му опити за самоубийство.

Още в трети клас малкият Пеньо започва своите поетични опити. Той продължава да пише стихове и като ученик в севлиевската гимназия „Цвятко Танев“. Силно влияние върху формирането му оказват стиховете на Вапцаров, Гео Милев, Есенин и Маяковски. През 1947 година П. Пенев се включва в строежа на железопътната линия Ловеч – Троян и е сред тези, които поставят основите на язовир „Росица“. Следващата година работи в Перник. От 1949 г. свързва живота си с изграждането на Димитровград, където прекарва най-плодотворните си творчески

години. В периода 1949–1954 година редица стихотворения на Пеньо Пенев са включени в литературни сборници. Негови творби излизат на страниците на в. „Димитровградска правда“ и „Стършел“ в периода 1956–57 година. Те му навличат неприятности и поетът е принуден да напусне Димитровград.

Проблемите на поета са причинени от доносници, но възникват и такива от лично естество. Първи опит за самоубийство (12 септември 1950 г.) поетът с ватенката прави след развода с първата си жена. През 1955 година в Димитровград той се жени за Мария Господинова, през февруари 1956 год. му се ражда син – Владимир. Тежкият живот на поета го кара да губи равновесие, а алкохолът го сломява. През 1957 година той влиза в психиатрията да се лекува от алкохолизъм. Същевременно жена му Мария го напуска.

В началото на 1959 година в Димитровград Пеньо Пенев прави пореден опит за самоубийство с луминал, но е спасен. На 27 април 1959 година изпива смъртоносна доза веронал и умира. На негово име е учредена Национална награда за поезия от 1970 г. Творби: „Добро утро, хора!“ (1956), „Ние от двадесети век“ (1959), „Стихотворения“ (1960; 1962), „Когато се наливаха основите“ (1965), „Дни на проверка. Поема“ (1969), „За вас, потомци. Стихотворения“ (1969), „Дни върху приклада. Войнишки дневник в стихове и писма“ (1972).

(М.З.)

### ПЪТЕКА

Тъжен залез кърви над гората  
като прясна отворена рана.  
С тъжен ромон звъни на житата  
светозарната сребърна пяна.

Умореният ден догорява,  
плаче вятърът – сбогом на веки!  
Свечерява сега, свечерява  
над смълчаните бели пътеки.

Всеки своя пътека си има,  
всяка бърза и търси човека...  
И аз имах пътека любима,  
и аз някога имах пътека!

Още крачка – и ето го края! –  
Извървяна е тя, извървяна...  
Какво с мене ще стане, не зная,  
но едва ли пак пътник ще стана!

Много мили неща аз разлюбих,  
дори погледа кротък на мама.  
Имах всичко... и всичко загубих –  
няма щастие, щастие няма!

Сам да бъдеш – така по-добре е,  
нищо в нашите дни не е вечно!  
И най-милото ще отмилее,  
и най-близкото става далечно.

Всяка клетва е само измама,  
всяка нежност крий удари груби. –  
Нека никога нищичко няма,  
за да няма какво да се губи.

Всеки огън гори-догорява,  
ником извор во век не извира.  
Туй, което цъфти – прецъфтява,  
туй, което се ражда – умира.

Всеки друм става тесен за двама,  
всяка радост е бременна с мъка.  
Нека никога срещи да няма,  
за да няма след тях и разлъка.

...Догорелия ден над гората  
нека само кърви като рана...  
Нека тъжно звъни на житата  
светозарната сребърна пяна...



Пеньо Пенев. Художник – Владимир Пенев, син на поета.